

ДЕТСКА РАДОСТЬ

дата. Викна Дебеланка. Взе си го въ полата. После полетѣхме. Викахме и пѣхме...

Далече въ полето до единъ мостъ спрѣхме. Мостътъ бѣ

повреденъ. До моста видѣхме автомобилъ съ флагче, заседналъ въ рѣката. И две деца въ него въ богатака премяна. — Да идемъ на помощъ! — провикна

се Дана. — Да вземемъ децата! — Карай тамъ, Евстати!

Влѣзохме въ рѣката. Стигнахме колата. Поехме децата. Тръгнахме навѣнка, но автомобиля въ

тинята затъна. Мжчиха се много двамата шофьори, ала никой нищо не можа да стори. Събуха се боси. Пренесоха скоро цѣлата дружина. Най-после остана баба Цоцолана. Не ще да я носятъ, нито се изува сама да прецапа. Въ чудо се видѣхме. Най-сетне се сътихъ и викнахъ високо: „Жаба, бабо, жаба! Скочи ти въ нозетѣ!“ Ехъ че като рипна баба Цоцолана! Докато я зърнемъ, потънала въ тиня, тя предъ насъ застана. Много се разсърди, но после ѝ мина. Пжтници дойдоха. Извлѣкоха съ мжка колата навѣнка. Кои сж децата тогава разбрахме — на Перчианиани. И се запознахме. По тѣхно желане, ний ги зачислихме въ нашата дружина... За тѣхъ по-

подробно после ще ти пиша. Поздравъ най-сърдеченъ!

Твой приятель вѣченъ:

Весель Патиланчо